

nr. 67 / 25 ianuarie – 7 februarie 2015 - apariție bilunară

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitroposta.ro

<https://www.facebook.com/RevistaDimitrios>

CUVĂNTUL SĂPTĂMĂNII

Delicatețe și demnitate: Sf. Grigorie Teologul

pr. paroh Mihai Gojgar

În primii ani ai copilăriei eram ușor-admonestat de rudele mai mari pentru că eram prea discret, retras, ori, cum spuneau ei, "prea moale". Un pic mai mult tupeu mi se cerea, mai multă îndrăzneală. Clasele primare au confirmat diagnosticul inițial. Și acum îmi aduc aminte de ziua în care am plâns teribil deoarece nu fusesem ales șef de detașament, ori șef de grupă. Motivul? "Mihai e prea moale", așa a sunat verdictul tovarășei; "e premiant, dar e moale".

Peste ani, aveam să aflu că defectul meu este o slăbiciune doar în viziunea unei societăți unde ascuțimea coatelor și elasticitatea de a intra pe geam când ești dat afară pe ușă sunt virtuți de prim-rang. Și în aceeași perioadă am descoperit și viața Sfântului Grigorie Teologul.

Prăznuit pe 25 ianuarie, marele capadocian reprezintă un însemnat ajutor pentru cei mai puțin impetuoși, măcar după standardele vremurilor. După ce a primit numele tatălui său, copilul a fost dăruit lui Dumnezeu, Cel care îl ajută să se dezvolte armonios și să aibă o putere de înțelegere mult peste nivelul celor de vârsta sa. Nu se implica în jocuri și glume inutile, stând retras și agreând liniștea lecturii. Studiile de la Cezareea Capadociei, Alexandria și Atena au oferit tânărului Grigorie tainele tuturor științelor lumii. Nedespărțit prieten al Sf. Vasile cel Mare, cei doi Dascăli ai Bisericii se odihneau în gândirea de Dumnezeu și citirea cărților sfinte. Necazurile pe care le avea Biserica l-au determinat să accepte să fie preot în Nazians, localitatea natală, ajutându-l pe tatăl său, episcopul Grigorie. Mai mult, tânărul preot avea să fie așezat în curând chiar episcop într-o cetate puțin-importantă, dar atacată de învățăturile ereticilor arieni și apolinariști, Sasima.

Erezia ariană, care pusese stăpânire pe o bună parte din Imperiul bizantin, rugămintea prietenului său, Vasile, și dorința poporului, au făcut ca discretul și sensibilul Grigorie să fie înălțat în cel mai important tron de ierarh: Arhiepiscop al Constantinopolului, capitala, Noua Romă, echivalentul a ceea ce este astăzi Patriarhul Ecumenic.

Curios pentru unii, Sfântul Grigorie, cu toată inteligența sa luminată de Sus, a ținut la piept un trădător, un viclean, pe filosoful Maxim. Nu e curios

pentru ceilalți, deoarece, așa cum spunea C.S. Lewis, "a iubi înseamnă a fi vulnerabil". Și-a dat seama, la un moment dat, că are aproape un om de nimic. Dacă a fost frustrat? Furios? "Nu vă mâniați asupra mea, o! bărbaților, că bine i-am făcut aceuia, nevăzându-i mai înainte răutatea lui; pentru că nu suntem vinovați de aceasta, când nu cunoaștem mai înainte răutatea cuiva. Pentru că lucrul lui Dumnezeu este ca să știe tainele omenești cele dinăuntru. Iar pe lângă aceasta, au nu prin lege ni se poruncește ca să deschidem părintește și cu dragoste mila noastră, la cel ce vine? Deoarece, zice Domnul: "Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară".

Fiind în Capitală, ar fi avut ocazia să meargă des la împăratul Teodosie, să-i ceară diverse ajutoare, intervenții. Nu o făcea, aducându-si aminte de cuvintele lui Solomon: „Rar adu-ți piciorul înăuntru la prietenul tău, ca nu cumva săturându-se de tine, să te urască".

Prea multa gălăgie din jurul înaltei sale funcții, răutatea celor care doreau acest scaun, l-au făcut să plece. Învins? Dezamăgit? Tulburat? Absolut deloc! "Să știți, că nu caut nici bogății, nici scaun înalt și cinste și nici că doresc a mă numi patriarh al Constantinopolului; iată, fără de mâhnire, voi ieși din episcopie; iar voi sfătuiți-vă și faceți cele plăcute vouă; mie de mult îmi este plăcută pustia, pentru că cei ce mă lipsesc de scaun, nu mă lipsesc de Dumnezeu".

Pentru toți cei care se învinovătesc că nu sunt concurențiali, că nu au 5000 de euro pe lună, că nu vizitează săptămânal Monte Carlo, New York sau vreo destinație exotică, pentru cei care îi privesc pe alții cum se descurcă fără să poată apela la aceleași compromisuri, închei acest articol cu un fragment din Acatistul Sf. Grigorie Teologul : *Bucură-te, că tuturor te-ai făcut ascultător, ca pe toate să le dobândești (Icos 12)*.

Și încă ceva. Nu mai știm pe detractorii, pe cei care l-au urât sau denigrat pe Sf. Grigorie. Ei nu mai sunt nimic. Grigorie, cel discret, cel delicat, cel îngăduitor cu oamenii și exigent cu învățătura ortodoxă, cel lipsit de tupeu și ambiții lumești, în schimb, este cinstit în întreaga lume ca Teologul, Cuvântătorul de Dumnezeu.

P.S.: Vă recomand cu multă căldură cartea "Vulturul rănit", autor Stylianos Papadopoulos, pe care o veți găsi la pangar.

SFINTELE PERPETUA ȘI FELICITAS, MĂRTVRISITOARE ALE DRAGOSTEI PENTRU HRISTOS

Teodora Poptean

În timpul domniei lui Septimiu Sever (193-211), pe 7 martie 203, la Cartagina, în nordul Africii, se interzice prozelitismul creștin, prin edict împăărătesc. Fanaticii se dezlănțuie cu acte de cruzime împotriva creștinilor.

Vibia Perpetua, matroană romană, în vârstă de 22 de ani, provenea dintr-o familie înstărită din orașul Thuburbo Minus (Tebourba de astăzi), situat la peste 40 de km de Cartagina. Era căsătorită și tocmai născuse primul ei copil. Tatăl său fusese păgân, iar mama pe jumătate creștină. Dintre cei doi frați ai săi, unul era mort, iar celălalt catehumen, adică pregătit să primească botezul creștin. Ca urmare a edictului, Perpetua este întemnițată în condiții foarte grele, în Cartagina. Odată cu ea, este arestată și sclava ei, Felicitas, împreună cu tinerii Saturninus, Secundulus, Saturus și sclavul Revocatus, toți catehumeni. Cei șase creștini au fost aruncați în temniță.

„Îngrămădiți unii peste alții, simțeam că ne sufocăm de căldură, pentru că soldaților nu le păsa de noi”, scria Perpetua în jurnalul său din timpul arestului, în care a consemnat ceea ce s-a petrecut, precum și visele, viziunile avute până în ajunul zilei în care a fost torturată, împreună cu prietenii săi în suferință. Într-una dintre viziuni, se lupta cu diavolul, care avea chip de balaur și pe care l-a învins, câștigând paradisul. Odată ajunsă acolo, a văzut un bărbat înalt, cu părul alb, îmbrăcat asemenea unui păstor, care i-a

dat Sfânta Împărtășanie. Nu a trecut mult, și cei șase creștini au fost duși în forul din Cartagina, la judecată. Aici, i-a așteptat procuratorul Hilarianus, care i-a condamnat la moarte. Din cauza refuzului categoric de a renunța la credința creștină, viața celor șase avea să fie curmată în arenă, de către fiarele sălbatice.

Felicitas, iubitoare de Hristos, la fel ca și stăpâna sa, se ruga să i se nască cât mai curând pruncul, pentru a fi alături de prietenii ei de martiriu (justiția romană interzicea ca o femeie însărcinată să fie executată). Rugăciunile i-au fost ascultate. Copilul s-a născut la opt

luni, cu două zile înainte de tortura finală. Felicitas a suferit mult în timpul nașterii fetiței sale, pe care a lăsat-o în grija unei surori creștine. Nimic din cele întâmplare nu i-a slăbit credința. La cuvintele pline de dispreț ale unui soldat, „ce vei face atunci când vei fi aruncată la fiare?”, Felicitas a răspuns: „acum sunt eu cea care suferă; atunci însă nu voi mai fi eu, ci Hristos va suferi pentru mine!”

Toate aceste întâmplări ale mucenicilor au fost adunate într-o carte, „Istoria suferințelor Perpetuei și ale Felicitatei” („Passio Perpetuae et Felicitatis”), bazată pe însemnările scrise ale Perpetuei, cât timp a fost întemnițată și completată mai apoi de Tertulian (155-220). Autenticitatea relatării a fost confirmată de descoperirea unei basilici construite în secolul al IV-lea la Cartagina (Basilica Majorum), în care se află o piatră funerară cu o inscripție ce poartă numele Sfințelor Perpetua și Felicitas.

Împletirea celor două nume, unite de iubirea pentru Mântuitorul Hristos, a fost tălmăcită drept *Fericirea Perpetuă*. Cele două sfinte mucenițe sunt pomenite de Biserica ortodoxă la 1 februarie. Pentru că anul acesta 1 februarie este duminică, sperăm să fim atinși, măcar pentru o clipă, de sentimentul fericirii perpetue pe care o găsim, uniți în biserica noastră, la fiecare Sfântă Liturghie.

HRAMUL DE IARNĂ AL BISERICII SFÂNTUL DUMITRU SFÂNTUL SFINȚIT MUCENIC HARALAMBIE

Programul sărbătorii:

9 februarie, ora 18⁰⁰ – Vecernia, Litia, Utrenia și procesiunea cu sfințele moaște;

10 februarie, ora 8⁰⁰ – Acatistul Sfântului Haralambie, Sfânta Liturghie și Parastasul pentru cțitori.

Cei ce doresc să sprijine organizarea evenimentului, sunt invitați să lase donația lor la pangar, persoanei de la lumânări

Vă mulțumim anticipat și vă așteptăm cu drag!

SFÂNTUL EFREM SIRUL POEZIUL TEOLOGIEI CREȘTINE

Filip Scarlat

Prăznuit pe 28 ianuarie, Sfântul Efrem Sirul este cunoscut în întreaga lume ortodoxă pentru rugăciunea care îi poartă numele, o îmbinare dumnezeiască de profunzime și simplitate, pe care o rostim cu toții, însoțindu-o cu metanii, în perioada Postului Mare.

Supranumit „Harpa Duhului”, Sfântul Efrem s-a născut în jurul anului 306 la Nisibe, în Mesopotamia. A fost hirotonit diacon de către episcopul Iacob din Nisibe și i s-a încredințat conducerea noii școli siriace din Edesa.

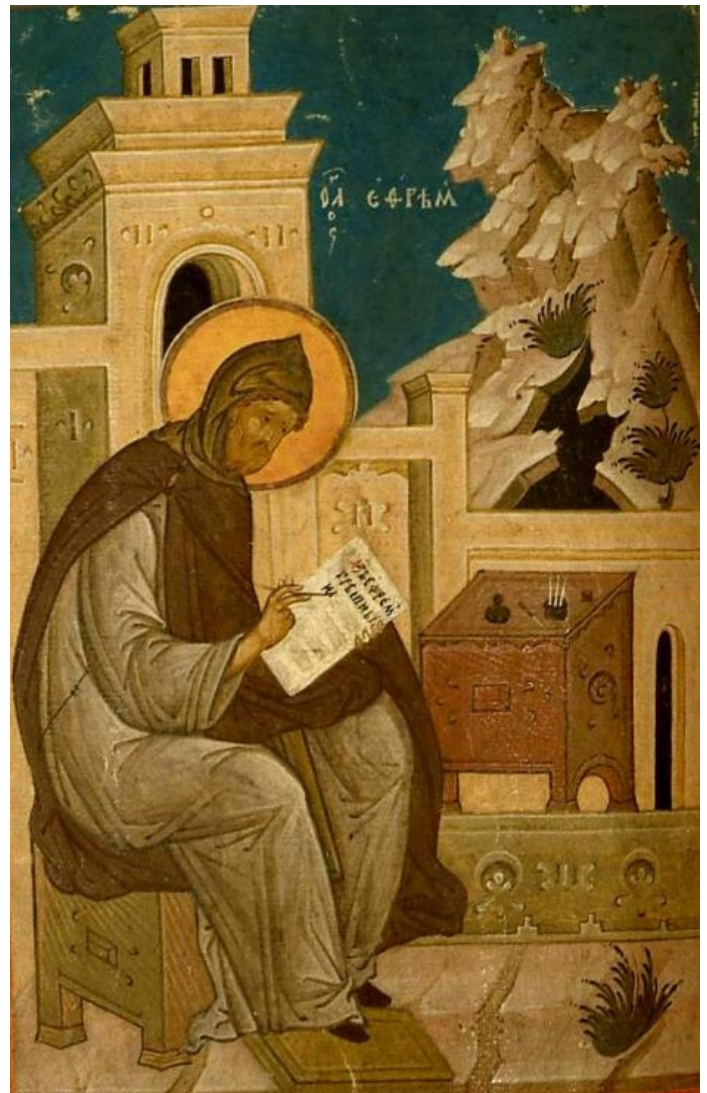
În scopul instruirii catehumenilor, a început să scrie comentarii la Sfânta Scriptură și să compună imne. Este primul imnograf creștin care a folosit poezia drept vehicul de răspândire a teologiei ortodoxe. Limbajul simbolic reprezenta pentru Părinții sirieni principalul mod de exprimare în dialogul cu Dumnezeu. La origine, lirismul sirian a fost influențat foarte mult de vechea poezie evreiască de factură biblică. Versurile imitau structura metrică întâlnită la anumiți psalmi.

Sfântul Efrem Sirul a scris peste 80 de imne în cinstea Maicii Domnului, peste 27 de imne închinare Nașterii Domnului, 13 imne închinare Botezului Domnului; a scris de asemenea imne închinare Păresimilor, Azimelor, Răstignirii și Învierii, peste 50 de imne despre Biserică și peste 50 împotriva ereziilor, afirmând dreapta credință a Bisericii.

Potrivit Sfântului Efrem, Dumnezeu a creat și a pus simbolurile Sale în creație cu dorința ca acestea să fie cunoscute și înțelese de către oameni. Dumnezeu și-a lăsat înscris în creație și în Scriptură, prin simbol, mesajul Său de iubire pentru om, chiar și în starea căzută în care acesta a ajuns. Dumnezeu Sfântului Efrem este nu numai artizanul creației Sale, ci și Poetul și Artistul ei desăvârșit, iar descrierea simbolurilor Sale nu este accesibilă decât artistului ajuns în stare doxologică:

„Doamne, deși simbolurile Tale sunt pretutindeni,
Tu ești ascuns pretutindeni.
Deși simbolul Tău e în înalt,
Înălțimea nu simte că ești;
deși simbolul Tău e în adânc,
adâncul nu înțelege cine ești;
deși simbolul Tău e în mare,
Tu nu ești ascuns în mare;
deși simbolul Tău e pe uscat,
el nu-și dă seama că ești acolo.
Bindecuvântat este Cel Ascuns
atunci când El strălucește!” (Imne despre credință,
4,9)

Tehnica așa-numitelor imne ale Sfântului Efrem, este astfel prezentată de către principalul traducător al poemelor sale în limba română, diaconul Ioan I. Ică jr: „Madrashé-le - echivalentul sirian al ebraicului midrashim, învățături - erau deci învățături sau predici în versuri și strofe cu valori variabile, cântate de cor sau de un solist după melodii indicate de manuscrise în fruntea lor și care fixau în același timp o structură prozodică precisă. După executarea fiecărei strofe,

comunitatea intervenea cu un refren”. Acest stil avea să fie temelia pe care melozii Imperiului Bizantin au clădit cântarea bisericească.

Frumusețea operei poetice a Sfântului Efrem Sirul este sugerată chiar de troparul acestuia: „Harul ce izvorăște din gura ta, cuvioase, a umplut de apele vieții Biserica și lumii a izbucnit râuri de cucernicie, revărsând asupra noastră apa pocăinței”. Dar până să o descoperiți singuri, vă invit la un moment de reflexie:

„Căci El Dumnezeu este Cel Bun,
Care ne-ar fi putut sili să-I fim pe plac,
fără nici o osteneală pentru El; dar în loc de
aceasta

El S-a trudit prin toate mijloacele
ca noi să lucrăm după bună plăcerea Lui
din voința noastră liberă, ca noi să ne putem
zugrăvi frumusețea în culorile strânse de voia
noastră liberă în vreme ce dacă El ne-ar fi
împodobit, ne-am fi asemănat cu un portret
pe care altcineva l-ar fi zugrăvit,
împodobindu-l cu propriile lui culori.”

(Imne despre credință, 31, 5)

ÎNCEPUTUL TRIODULUI

pr. Marius Curelea

Triodul este una dintre cele mai frumoase perioade liturgice a anului bisericesc prin farmecul ei, prin specificul de penitență, de pregătire prin post, rugăciune, smerenie pentru marea sărbătoare a creștinătății, Sărbătoarea Pascală.

Etimologic, cuvântul provine din grecescul triodion, care se traduce prin "trei ode". Practic, în viața liturgică, Triodul are două sensuri. Primul semnifică perioada prepasală pentru că Triodul precede perioada Penticostarului (opt săptămâni de la Paști) și urmează perioadei celei mai lungi, Octoihul. Timpul Triodului ține de la *Duminica Vameșului și a Fariseului* și pâna în *Sâmbăta Mare* (înainte de Paști), în total zece săptămâni care ne pregătesc și ne provoacă la o sinceră cercetare de sine și la un serios demers al întregii noastre ființe pentru întâlnirea și viețuirea cu și în Hristos cel răstignit și înviat. Al doilea sens se referă la faptul că Triodul este și cartea de cult care cuprinde cântările, citirile și regulile tipiconale din perioada liturgică a Triodului. Denumirea cărții provine de la numărul odelor (cântărilor) din canoanele utreniei acestei perioade.

Primul semn specific al acestui binecuvântat răstimp de urcuș duhovnicesc ni-l dau cele trei stihiri, care se cântă imediat după Evanghelia Utreniei: "Ușile pocăinței...", "Cărările mântuirii...", și "La mulțimea faptelor mele celor rele...", stihiri care ne umplu de umilință și ne răscolesc inimile. Un al doilea semn este binecunoscuta și mult prețuita rugăciune a Sfântului Efrem Sirul: *Doamne și Stăpânul vieții mele...* rostită în Biserică, în comunitate, dar și acasă, în particular. Un al treilea semn este rânduiala Pavecerniței celei Mari, în cadrul căreia se dă citire Canonului de Pocăință al Sfântului Andrei Criteanul.

Alt semn liturgic specific este faptul că numai în această perioadă a Triodului se oficiază în sfintele biserici toate celei trei Sfinte Liturghii: a Sf. Ioan Gură de Aur, a Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Grigorie Dialogul (a Darurilor mai Înainte Sfințite). "Să nu ne rugăm ca fariseul, fraților, că tot cel ce se înalță pe sine, se va smeri. Ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu prin postire, ca vameșul strigând: Dumnezeu, milostivește-Te spre noi păcătoșii!" (cuvânt din *Utrenia Vameșului și a Fariseului*).

ȘTII SĂ ȘTII FĂRĂ SĂ CHELTI NI CI UN LEU?

Da, ne-ai ajutat atunci când ți-am cerut-o, ba chiar și când nu ți-am solicitat aceasta. Acum îți indicăm o variantă de a sprijini fără să mai cheltui din buzunarul tău. Da, e posibil.

Ne adresăm firmelor plătitoare de impozit pe profit (cota de impozit 16%). Se scade din impozitul pe profit datorat la bugetul de stat, suma aferentă în limita a 3 la mie din cifra de afaceri, dar nu mai mult de 20% din impozitul pe profit datorat.

Începând cu 01.01.2014 sumele care nu sunt scăzute din impozitul pe profit se reportează în următorii 7 ani consecutivi. Recuperarea acestor sume se va efectua în ordinea înregistrării acestora, în aceleași condiții, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit.

Așadar, un formular la contabilitate și această redirectionare se face simplu. Nu vă costă nimic. În cazul în care nu doriți sau nu puteți să sponsorizați activitățile noastre sociale și culturale în acest mod, poate veți găsi de cuviință să faceți cunoscut demersul nostru. Mai multe activități le puteți vedea pe pagina de facebook a Bisericii (<https://www.facebook.com/RevistaDimitrios>), ori în paginile revistei noastre parohiale.

Cu mulțumiri pentru tot ajutorul oferit până acum,
Pr. Mihai Gojgar,
Paroh - Biserica Sf. Dumitru Poștă

Serile catehetice - luni de la ora 18

PROGRAM CATEHETIC 2015

26 ianuarie – Entuziasmul și râvna în credință
2 februarie – Întâmpinarea Domnului – bucuria
întâlnirii cu Dumnezeu

Școala de duminică - de la ora 18

Parohia Sf. Dumitru Poștă, Paraclis Universitar, a deschis un nou ciclu de cateheze, Școala de duminică. Catehezele, lecții de religie și teologie, se adresează adulților. Studiu biblic, aspecte practice ale prezenței în Biserică, filme creștine, dialoguri pe teme actuale și multe altele vor fi în atenția noastră în fiecare duminică între orele 18-20.

Contribuția anuală a credincioșilor Parohiei Sf. Dumitru-Poștă este de 100 de lei. Persoanele cu dificultăți materiale sunt scutite. Această contribuție anuală este folosită în special pentru plata utilităților.

**Biserica Sf. Dumitru –
Poștă
Str. Franceză Nr.1 Sector 3,
București
0727 394 631**

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Redacția:

Coordonator: Pr. Mihai Gojgar
Redactor-șef: Teodora Popțean
Tehnoredactare: Emanuel Tudor
Distribuție: Mihaela Iancu

Tipar: **eprintare.ro**

Adresa (punct de lucru):
Strada Corvinilor nr. 5, parter
sector 6, București